

Slovo od šole

Zdaj zadnji dan smo v šoli.
 Srce mi govori:
 Takole vkup nikoli
 ne bomo več prišli.

Res bile so težave,
 ko v šolo sem prišel —
 a zdaj sem bistre glave,
 da zvezde bi preštel.

Učiteljem zahvala
 najprvo naj velja:
 Kar šola nam je dala,
 ne bo šlo iz srca.

Drug drugemu želimo
 v življenju srečo vso
 in vse si odpustimo,
 kar kdaj ni prav biló.

Tako kot čas učenja
 minulo nam bo vse —
 najlepši čas življenja
 pa vendar v šoli je.

Milan Skrbinšek

Kako smo otroci igrali »Trnuljčico«

(Konec.)

Lahko si predstavljate, kakšne težave sem imel sam s seboj, ko sem moral masko lakaja zbrisati z obraza ter se našminkati na novo, da se prelevim iz sluge v kraljevega princa. Vzel sem kunjó, da bi si zbrisal razuro — črno mastilo — z lic. Saj bi bilo še kako šlo, če bi bil takoj našel zrcalo, ki so mi ga bili soigralci nekam založili. Iskal sem ga sicer nekaj časa z veliko nestrpnostjo, kajti na odru se je medtem igra nadaljevala in trenutek mojega drugega nastopa, ko naj bi se kot kraljevič pojavil pred začaranim gradom, se je bližal. Nisem si upal izgubljati kaj več časa ter sem brisal po licih kar na slepo. Ko sem mislil, da sem razuro že zbrisal z lic, sem potegnil s kunjó še čez oboje močnih črnih obrvi. Od razburjenja mi je pot kar lil z obraza, pa sem si ga s kunjó hlastno otiral.

Slišal sem skozi okno, kako se je dejanje bližalo h koncu, zato sem začel z veliko naglico slačiti lakajsko obleko, da se opravi kot kraljevič. Ni treba, da vam pravim, kako mi je šlo pri tem vse narobe. Kot lakaj sem imel na sebi črne kratke hlače, črne nogavice in nizke črne čevlje, kot kraljevič pa rdeče hlače, bele nogavice in bele čevljičke. Sezul sem se še precej hitro, a z nogavicami, ki so bile za predstavo sveže oprane, je bil križ. S težavo sem jih potegnil z nog; a s še večjo muko sem si s tresočimi rokami nadel bele. Hlače so bile hitro premenjane, a beli dekliski čevljički, ki sem jih bil dobil zadnji trenutek, so mi bili tako tesni, da sem jih komaj nataknil.